

Démantová garnitura.

Roman. Napsal Jakub Arbes.

Pan Hanibal, jenž byl již jak víme, následky nepřítelů svých současně trpěl zánětlivým, věděl, že se mu přece již nahromadila v několika dnech zdesateronásobí, věděl, že bude vřítka následovat za vřítka, dotkla se dárkou, slo-
vom, byl přesvědčen, že nastane mu bezpříkladná lopta, prová-
ná nejtrpělivějšími mravními ústrky, pokřováním astýráním — namá-
hává, vysílající práce, s které ne-
u a v poměrech, v jakých se přá-
vě nalézá, nikdy býti nemůže —
což vše může mít snadno v zá-
pětí i katastrofa — zcela prostě
propuštění ze služby.

Ale vše to pana Hanibala pře-
ce tak nehnělo, jako vědomí, že
přenechá Stoklasa hane svůj s ote-
m syna a předejde mu, že může se
snad i — na synovi mstiti.

Trpěti a pracovat třeba do ú-
padu, nebylo panu Hanibalovi tak
proti mysli, spíše byl přece jen
na svou rutinu a neobyčejnou
zručnost v pracích manipulačních,
doutaje, že snad přece bude mož-
no vyvarovati se aspoň nejhorší-
ho — ale že by mohl býti dobrý,
vzorný a zároveň nevinný syn
jeho podobné týrá, rozdíralo mu
srdce.

Nieměně — i to snad přece je-
ště bylo k překonání; neboť i je-
ho syn byl již zručný inženýr a
mohl provést tak mnohé, což jiní
nejsou; ale vědomí, že jest milost-
ný poměr synův k Stoklasově de-
ci přerušen, že se závidění hodné
skutku, o němž již celá trať vě-
děla, nebude nic — slovem han-
ba, která je a přede vším ne-
viného syna jeho očekávala, roz-
kládala nad rozehřevanou duší pa-
ně Hanibalovou stíny nejčerně-
jší.

Bylo mu nejinak nežli jako zlo-
synu, jenž se byl mimoděk dopu-
stí skutku tak desného, že se ho
zhroutil sám. Lítost a hanba lome-
valy jeho srdcem, že se křečovi-
tě užito a v mnohých okamžicích
div nerozskočí.

„Všechno ztraceno — všechno
no —“ zamumlal asi po půl hodí-
ně, kterou byl skoro v ztrnutí na
stolici proseděl.

Konečně se namáhavě zvednul
a vrávoravě počal po burem pře-
cházeti.

„A přece není pomoci!“ za-
mumlal po chvíli. „Jediný pro-
středek k zažehnání aspoň kata-
strofy jest práce, konání povin-
ostí.“

Pan Hanibal se vzmužil a po-
čal pracovat.

Ale jaká to práce! Napíval ve-
škeré síly, snažil se, seč byl —
ale vše vleklo se do nekonečna,
při všem postihl sama sebe při
nesčetných nedopatřeních, pokle-
cích a chybách.

A hlava páli jako žhavý uhel,
v srdci to bušilo jako v stoupách.
Ne, ne — není možno pracovat.

A k dovršení útrap došel prá-
vě asi po hodině trnů, ale vř-
znamný a zároveň osudný tele-
gram od syna.

„Psal jsem nastávajícímu teba-
novi obšírný list.“ telegrafoval
syn, a odpověď jeho zní:

„Nedělejte si žádných nadějí!
Se smutkem sešlo. Přijmu poví Vám
otec.“

„Otec, otec!“ zaúpěl pan Hani-
bal po přečtení ždrující depeše.
„Ano, ano — nešťastný otec, ubo-
hý synu, poví ti přeciinu —“
Ale kdy asi? Kdy? A jak?

Chvilí setrval v trapném mlče-
ní, pak se stísněným prsou vyra-
zil slova:

„Ano, ano — pravá příčina je
zde!“

A při tom vytrhnuv zlostně z
košile své na prsou jehlici a kno-
fličky a mrštil vším o zem — a
již již chtěl slápnout na jehlici,
když vešel Tobášek.

Pan Hanibal přes prdoun bou-
ří, která duši jeho lomevala, po-
někud se zastýděl. Izvedl jehli-
ci a knofličky, jako by mu byly
z ruky vypadly, a položiv vše na
stůl anarátu, obložil se drnám na
Tobáška:

„Co dobrého?“

„Nie, pane přednosto, pranie.“
zní chladná odpověď.

„Jděte tedy po svých!“ za-
hřměl pan Hanibal, nemoha se již

opanovat.

Tobášek, nemaje pro příka-
zování chofovo žádného vysvě-
tlení, poslušně convul ke dveřím
a zmužil.

Pan Hanibal zůstal zase o samo-
tě, netuše, že jej Tobášek z per-
sonu pozoruje.

Chvilí stál bez pohnutí před a-
parátem, upíraje zrak na osudný
šperk — pak sklesl zase na židli
a dlouho, dlouho zůstal jako v
ztrnutí.

Duši jeho biffacela poslední
houbo, zutřevší předeházejících
— nebyl již smyslu svých mo-
cen, uctnul se ve stavu naprostu
nepříčetném.

A když pak konečně přece za-
se zvedl hlavu, utkvěl zrak jeho
mimoděk na stěně, kde visel re-
volver. Divoce vyskočil ze stoli-
ce, dohrával kn stěně, strhl s ní
revolver a namířil jej proti svým
prsům.

V tom jej uchopil někdo ze za-
du za ruku.

Ohlédnuv se, spatřil pan Hani-
bal Tobáška, jenž se byl nepo-
rovaně za ním připlížil a v roz-
hodném okamžiku osudný skutek
zamezil.

Pan Hanibal se chvíli sice brá-
nil, ale Tobášek mu vyval zbraň
z ruky, a když pak přednosto po-
zději poněkud se zase vzpamato-
val — pověděl Tobáškově, nyní
jedině duši, které se vůbec svěří-
ti a tak sám sobě ulehčit mohl,
co jej k zoufalému skutku, vlast-
ně pokusu dohnalo.

Tobášek pozorně naslouchal.
Důvěrou paně přednosto ne-
zůstala však bez odměny. Když
pan Hanibal učenou zpořev svou
dokončil, zvolal Tobášek zcela
lakonicky:

„A to by za to stálo! Já bych
ty trety vrátil — a bylo by to!“

A podivno — problém, jež pan
Hanibal při největším důvěrném
papíru nebyl s to rozřešiti, rozře-
šen prostítkou odpovědi prosté-
ho člověka.

Pan Hanibal skoro zajasal.

„Ano, ano!“ zvolal radostně.

„Vrátit! — S díkem vrátit — a
připomenouti, že toho nezaslulu-
ji, nýbrž že zásluha o rychlé vy-
pravení zvláštního vlaku náleží
jedině přednostovi stanice Praž-
ské, Stoklasovi!“

A bez odkladu učinil pan Hani-
bal, co si byl právě předsevzal.
Ruče sáhl po jehlici a knoflič-
kách a uložil je do škatulky, pak
napsal příměřený děkovací list a
zapečetil vše v jediný balíček, na-
psal adresu.

A nejbližším poštovním vlakem
putoval balíček do Prahy.

A podivno!
Již při psaní listu pocítil pan
Hanibal nápadně ulehčení — a když
pak osudný skvost odeslán, bylo
mu, jakoby mu byla s prsou spa-
dla obrovská tíže. Cítil se zase
volnějším a v několika hodinách
— vlastně! — teprve následujícího
dne byl pan Hanibal zase téměř
Hanibalem jako dříve.

Práce šla od ruky.

V několika hodinách vyřídil vše
nežli v tolika též předeházejí-
cích trapných dnech. Ačkoli
byl nucen pracovat do úpadu,
pracoval s chutí a nadějí v pří-
znivý výsledek.

O tom, co bezprostředně náse-
dovalo, můžeme se zmíniti co nej-
stručněji.

Stal se, žeho se ani pan Hani-
bal, tím méně pan Stoklasa na-
dál.

Obratem počty došla totiž kaž-
dého z nich zvláštní zásluha, a
sice malá škatulka, provázená ú-
favním přípisem.

Pan Hanibal poznal na první
pohled, že to ráž, kterou byl před
několika dny obdržel — a ote-
vřev škatulku, nalezl v ní déman-
tovou garnituru, která mu byla
již tolik potěšení i svízeli zpřá-
sobila.

Toliko přípis zněl jinak nežli
poprvé. Zvěstováno mu, že zpřá-
va jeho v příčině zásluhy o ry-
chlé vypravení zvláštního vlaku
vzata ku vědomí; ale přes to vše,
že v uznání skromnosti, pravdy,
milovnosti a spravedlnosti zasílá
se panu Floriánu Hanibalovi k u-
pomínce připojená malíčekost.

Překvapení paně Stoklasova,
bylo, možná-li, ještě větší nežli
ona paně Hanibalova.

Konkrétní zásluha, nalezl v ní
rovněž takovou démantovou gar-
nituru: jehlici a knofličky, jakou
byl před několika dny pan Hani-
bal vyměnil.

Konspirovati pak připojený pří-
pis žil náhodněji.

„Vážený pane!“

Z rukopisu Jeho Výsosti N do-
volají si Vám oznámiti.

Jeho Výsost uznáváje Vaši ne-
všední zručnost v konání úřad-
ních povinností, kterou jste před
několika dny rychlým vyprave-
ním zvláštního vlaku osvědčil, rá-
čila mi nafiřiti, abych Vám jmé-
nem Jeho Výsosti vyslovil dík a
t upomínku na onen den připoje-
nou malíčekost odeslat.

Zároveň ráče prominouti, že
daje se tak teprve nyní; neboť te-
prve dnes byla nám přednostou
Xské stanice panem Florianem
Hanibalem oznámena, že zásluha
o rychlé vypravení vlaku nenáleží
jemu, nýbrž výhradně jen Vám.
Z hofmistrovského úřadu Jeho
Výsosti.

Podpis (nečitelný).

Pa přečtení přípisu toho Stoka-
sa zajasal. Avšak po chvíli, když
si připomněl obtavou šlecht-
nost paně Hanibalovu, zastýděl se
pro svou nstivost sám před se-
bou.

„Jsa však, jak víme, v pod-
statě přece jen člověk pozitivní,
u mnil si říci svůj bez odkladu
napraviti.“

Nejbližším vlakem odejel s je-
hlici i knofličky v košili na prsou
do Xské stanice k panu Haniba-
lovi.

Třeba snad ještě něco dodat?
Po našem náhledu — sotva;
ale přece připomínáme aspoň je-
ště tolik, že následovalo netoliko
úplné smíření, nýbrž i pevné u-
tverzení starého osvědčeného přá-
telství a že oba přátelé a jejich d-
tky nestihla již žádná jiná neho-
da, nežli že skutek vroucen se mi-
lujícího dítěte jejich odhýván o
několik dní později, nežli byl pá-
vodně ustanoven.

KONEC.

Osudný plášť.

Humoreska o čtyřech
odděleních.

I. Ještěrka.

Paní radová Novotná zkoumavě
pohlédla na služku Annu, zdálo
se jí, že má rty trochu vzdušově
naduřené, jako když říkávala:
„Pofad něco a pokoje člověk ne-
má!“ I zeptala se opatrně: „Proč
pak nemluvíte, Anna?“

„Myslila jsem, že je milostpaní
zamyslená,“ — vytrhla se služka
z dum.

„A já jsem zas myslila, že vás
mrzí, musíte-li se mnou do diva-
dla.“

„Ani dost málo, milostpaní,
projdou se tuze ráda, ba náramně
ráda! Člověk se tam sice mezi lid-
mi jen omíl, ale přece se trochu
vyrazí z ustavičné samoty.“

„To je dobře — omlouvala se
upokojena. —“ „Víte, že nemohu
tak docela sama po ulicích, nehodí
se to. Pán by sice mohl, přikel by
ještě véas na plzeňské, ale hlav-
ně —“

„Vím, vím — přistřelila Anna
špičku jazyčku — paní přece ne-
může vzít váš plášť s sebou do ho-
spody, to nejde, a já jej pěkně
zanesu domů a zase přinesu.“

„Právě. V šatně ho nemohu
nechat. Ten by dopadl v té tla-
čence!“ A pak ta dráhot a — ty
krádeže! V německém dali do no-
vin, že neručí za nic.“

„Na náš plášť by se, pane, le-
kdo šhlid, ale ten by si dal!“
Vždyť jej zná celá Praha.“

„Milostivá se polihocena usmá-
la a odvěděla se hned: „Dnes to
bude trvat do půl jedenácté, mů-
že si zatím naváří trochu čaje,
aby vám čas ušel.“

„Děkuji, milostpaní, vezmu si k
tomu noviny a budu jako v ka-
várně.“

Vešly do divadla. Paní radová
jako královna, služka jako za ní
ještěrka. Blyskavě čiperně
očima a zublí se veselé a koketně
na svět. Co měla dělat, nechtěla-
li zaniknout vedle paní? A to ne-
chtěla a nemohla chtít, i rozdáva-
la, co měla nejhezčího — a měly
obě úspěchy; ona u mladých i star-
ších pánů, paní na podiv u dam,
neboť která na ni pohlédla, polkla
závistivý vzdech, i kdyby se byla
vážila božsky jhostejně. Mělat

paní radová šepoček a plášť
ob, jaký to měla plášť! Malinové
rudé, bílou kožedinou lemovaný, s
nádechraným, stejně skvělým lím-
cem, do něhož se bafila jako do
prachové podušky; a šepoček byl
slavický, jediný barvitý květ, od
něhož splyvala šatka, zakončená
širokou paličkovanou krajkou,
zářící na malinovém plášti jako
malé patinované zlato a pojei se
k vyřívání na samém plášti, tak že
byla z předu i ze zadu hotová krá-
ka z pohádky. Nezapomenutelný
plášť. Jediný šepoček. Jaký-
koliv zástup jich nemohl svou
záplavou překonati a vmísiti je ve
své sladké těsto měkkého přepý-
chu.

Paní radová zaklonila unyle
hlavu, aby ji mohla Anna opatrně
šnat šepoček a pak ji vytoupuout
s nádherné slupky, což se stalo
sveřehavě lehece a vkusně, tak že
na nich zůstalo lpět přemnoho po-
hledů. Dámy si vzdychly podru-
hě, když paní radová odpůla, pá-
nové rovněž, když Anna pohodila
služkou v bystrém obratu a za-
mizela se směchem i s pláštěm.

Vyběhla na ulici, rozhlédla se v
levo, v pravo a nízutě si podu-
pla. Proto sem ráda chodila, že
tu na ni čekával její žanek — a
dnes nečekal.

„Na koho pak se zlobíte, děťát-
ko?“ — otázal se zcela čiperně
herec, mladý již jen tím, jak pe-
livě měl vyhlazenou tvář.

„Na svět, chlapečku!“ — pře-
měřila jej znalecky. Zula jevíštní
mládí takových milovníků, i u-
houla za roh.

„Jste rozkošná!“ — bzučel mi-
lovník, sleduje ji křepece.

Zastavila se a resolutně prohlá-
sila: „Dejte mi pokoj, to vám po-
vidím.“

„Ale nať ten hněv, děťátko? Já
jen z čistého obdivu, protože mi-
luji krásu, a vy jste jako jiskra.
Smím vás aspoň koušeček dopro-
vodit?“

„Ne, jste holobradý dědek!“ —
sekla jej a zrychlila krok.

Ale neodbyla ho tím. Byl blíž
a blíž a bucl stále stejnou.

„Kdybychom tak potkali žanek
— napadlo ji — ten by vyváděl.
A budu-li dědkovi utíkat až buhví
kam, třeba mi zas žanek uteče.“

Nerozmýšlela se dlouho a šups
do prvního domovních dveří a
hupkem nahoru po schodech; za-
stavila se až v druhém poschodí.
Naslouchala — a div si zas ne-
dupla; neuvěřil a šalápal se zvol-
na za ní po šerém schodišti. V tom
okamžiku byla rozhodnuta; vkle-
nula do pláště, nasadila šepoček —
a byla zní rozkošná — krasavice.
Kdesi nad ní praskly dveře. He-
ree se tím zarazil, i rozžmýla se
kurážně dolů. Čtěl ji zastoupit
cestu, ale blýskla po něm tak py-
šným pohledem, že uhnul. Pro-
klouzla a zmizela v chodbě s tu-
tlaým směchem.

Náhle však lehece vykřikla. Kdo-
si ji chytil, přivínil k sobě a líbal
tak ohnivě, až se zajíkala.

„Že jdeš Mařenka — šeptal
vášnivě mezi polibky — pojď, u-
tečeme vaším a já tě pak zlobím
ještě jednou.“

Skoro ji odnesl ke dveřím. Tu
teprve se vzpamatovala a vzmoňla
se, aby mu rekla: „Nesem žádná
Mařenka.“

Pustil ji a přiklonil se jí k tře-
ti. „Hezký!“ — pomyslíla si a již
ji jeho polibky ani tuze nemrzely.
Ale on zropanětl a koktal jakou-
si omluvu. V tom však sebou již
škubl. Nahore se ozvalo tlučené
„ale, ale, kočidko, nať to!“ a
hned na to polohlasně „pomoc!“

„Aha, jeho Mařenka — napad-
lo Annu — a máj dědek!“ Neboť
hoch nechal omluv a jako střela
skákal do schodů. „Jestli pak ho
také zlobíš jako mne?“

Nedočkala, vyběhla a nezadr-
žitelným směchem naplnila ulici.
Teprve když si všimla, že se za ní
obracejí uvědomila si, že je v
krásném divadelním plášti, že je
velká dáma; i vypjala se, ale my-
šlenky běžely ještě tím krokem
dál za dědkem, hochem i Maře-
nou na schodech. „Chudáček —
politovala ji — přišla o hromadu
pravých hubiček a dostala za ně
možná nějakou „kaširovanou.“

„Rukulbám, milostivá!“ — za-
znělo před ní. Pán v kožice.

„Křte pane, ten má má za pa-
ní“ — kmtilo ji ulekunýma oči-
ma, i sklopila je a neodpověděv-
ši odpěchala.

Pán se za ní obrátil, zapomněl
nasadit cylindr a svrtěl chvíli
hlavou, než se dal na další cestu.
Anna také vřtla hlavou a hubo-
vala: „To všecko proto, že žanek
nepřišel. Co pak se teď mohu

DR. PETRA

HOBOKO

Jest tak, jest oběti sloužit více než to rubé stálého užívání. Zlep-
šuje krev, posiluje a osvěžuje celou tělesnou soustavu a dodává sílu
a zvedá životnímu ústrojí.

Připraven z čistých, zdravých poskyltých kořenek a bylin, neobsa-
huje ničeho, leč pouze to, co prospívá k dobru. Má málo, pakli vůbec
zajímá lky sobě rovné v léčení.

CHŘIPKY, REVMAISMU, ŽALUDEČNÍCH,
JATERNÍCH a LEDVINOVÝCH NEMOCÍ.

Nezískejte léčení. Jest dohodou pouze vřídleními ženatých.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,

2501-17 Washington Blvd. CHICAGO, ILL.

(V Kanadě se dodává beze zby.)

Od 1. srpna o 2c na libře káva lacinější!

A nebudeme žádných dalších premií v kávě zaslati, neb mnoho
krát odkupník má značnou práci s vřídleními střepů z kávy, což čim
znamená neupřimnost.

Výborná naše káva

neumožní by scházet s žádnou důvěrou. Chrtěli si opravdu porokt
natí, posleďte si pro naši 366 kávy, velmi lahodnou specialitu. — Lepší
druhy 366 a 100 libry, což jest vena za tyto druhy kávy velmi ní-
zké. Jinde platíte za tuto kávu o 10 až 15 centů více za libru.

Objevíte-li takové zastlejte na

WESTERN COFFEE MILLS

CRETE, NEBRASKA. J. VAVRINA, majitel.

Píste si o ceně a zorky.

Mák, kmin, rukýčej, koření celé i mleté na sklade.

O poštovní náklady obchodu sdělí vám City Natl. Bank, Crete, Neb.

Puritan mouka

ZÁRUKA — Spotřebujte plný pytlík, a nepodaří-li se vám
upéci nejlepší chléb, jaký jste kdy pekli vraťte prázdny pytlík
svému obchodníkovi, jenž nahradí vám bez námitek vaše peníze.

Odborné mletá z nejlepší pšenice v Americe.

Všechni groceristé ji mají na sklade.

WELLS-ABBOTT-NIEMAN CO.

Schuyler, Neb.

svleci? Musím tak domů a bůh ví,
koho ještě potkám.“

Osud jí však přál, potkala své-
ho žanek, čiperného desátníka.
Kráčel si nespěchavě, furiantsky,
pokouje se pohazuje rukavici i
pohledy.

„No, počkej!“ — chystala se
naň — já ti povím takhle chodit
na randičko!“ Sklopila hlavu, a
prošla tak těsně podle něho, že o
sebe zavádila, až bylo místa do
boha.

„Pardon!“ — zsalutoval a o-
brátil se.

A ona krok za ním tekla: „Do-
brý večer, hezký desátníčku!“ —
a šla dál.

Vypjal se, nakroutil knírek a
dal se za ní. Ve tmě se po něm
ohlédla a hodila mu vášný pohled.
Jako magnetem chycen přidal do
kroku. Když ji doháněl, začla do
smě — on za ní. Toho ale měla již
právě dost.

„Tak ty tak, žančku?“ — spu-
stila naň — Na mne nečekáš a za
slečinkami se točíš a bral bys,
kdyby podaly prst? Tak ty tak?“

Stál vyjeven, nebráně se přivla-
lu a divaje se jen do rozjiskřených
očí a zardělých tvří, v takovém
rozkošném novém rámečku. Hlava
mu šla kolem, ne z hubování, ale z
ní, vonětl plášť jarem uprostřed
zimy.

Viděla mu to na očích, a skoro
mu za to odpouštěla, ale bylo jí
těžko zastavit se, i vadila se dál.
Její však pojednou omrzela slova:
zachtělo se mu jara, i oběhly ji
a umlel, nadobro umlel, šeptaje
mezi polibky: „Anětko ty dáb-
le!“

„Pomačkáš plášť!“ — bránila
se, ale on nedbal, však prý se kro-
vná — a vrátil se k začátku. Za-
stala mu jako proutek v rukou a
nebránila se již, omlel to žanek
přece jen líp, než ten hezký kluk
tam; ale to mu nevěkla.